

ANDREJ MEDVED: UPOGNJENOST JUTRA

Skozi razpoko sonca čutim kipenje svetlobe
Ritem zapuščenih senc
je kakor zven udarjanja valov
ob obale ponovno izkopanih doživetij

Kot kip je podoba izgovorjenih besed
pred ogledalom sanj

Upognjenost jutra je neogibnost molčanja
V podzavesti ponavljam besede zavesti

Odvečno mi je spoznanje utrujenih trav
izmučenih senc
ter praznih in izsušenih jezer

Zaupal sem grozi korakov ki odhajajo
ki se ne vračajo
zagrebel se bom v strugo neplodnosti
kajti razdeljenost na rojene
IN tiste ki so prepuščeni brezupu časa
je kakor ravnodušnost in obup praznine

upognjenost jutra je nabreklost vsakdanjosti
Z razbitimi koraki
z negibnostjo senc

plovem nasproti sivini golote
čez neizhojene vrtove krhkosti
IN na poti

me ponižujejo
jate premaganih in obupanih bogov

upognjenost jutra so razrahljane vezi večnosti

upognjenost jutra

preganja me obsedenost dneva

Koščene besede prihajajo iz stisnjenih grl
kakor prestreljene peruti lune

upognjenost jutra je okrutnost minevanja

Bedel sem v zaprtosti ozkih večerov

Znamenja

prinesena na rokah jutra
so mi bila nerazumljiva

Kot nasmeh njenih rok je beg sonca preko brezna
dneva

preko belih poti oblakov
pozabiti ne morem
Njene izsanjane prsi bomo natrli
z lesketajočim pšeničnim zrnjem

upognjenost jutra je budnost umiranja

V razpotegnjenem kriku odhajam k svojemu izviru
med drhtenje groze

pokrajina preplašenih ptic
IN zakopanih obrazov

Odprtost molka in odmev svetlobe mi naznanja
razprostrtost smrti

vse to me vznemirja
prerašča moj beg
vse to povzroča v meni

zbežanost besed
pozabljenost zlomljenih senc

Zemlja je brez vonja če se poženeš v tolmun molka

upognjenost jutra

ostane mi le še čakanje nepotrebne praznine
groze

IN sunkovitost minevanja

upognjenost jutra

UPOGNJENOST JUTRA

¹ žejni levi pijejo mesečino

² VSE vse ptice so rekli

¹² dane zajc